రజనీకాంత్

– గొల్లపూడి మారుతీరావు

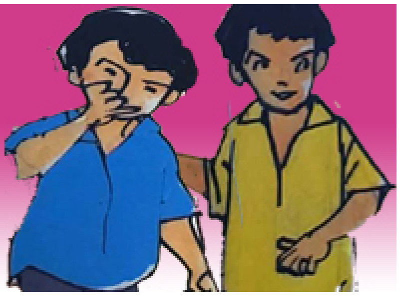

మారుతిరావుగారు వ్రాసిన రెండవ నవల ఇది.

రచనాకాలం: 1960

(క్రిందటి సంచిక నుంచి కొనసాగింపు)

3

భోజనం చేసి పక్కమీద పడుకున్నానన్న మాటేగాని నా దృష్టంతా 'రజీ' మీదే వుంది. వీధి గుమ్మంలో హుక్కాపీలుస్తూ చుట్టుపక్కలవాళ్ళ నలుగురైదుగురితో పిచ్చాపాటి ప్రారంభించాడు బాబాయి. చీమ చిటుక్కుమన్నా తుళ్ళిపడుతున్నాను నేను.

ఈలోగా ఎప్పుడు నిద్రపట్టిందో యేమో చర్చిగంట పదకొండు కొట్టేసరికి వీపు చరిచినట్టు తెలివి వచ్చింది. బాబాయి పక్కనే గుర్రుతీసి నిద్రపోతున్నాడు. 'రజీ' వచ్చి వెళ్ళిపోయాడా అని భయపడ్డాను. ఇంతలో పిల్లి అరుపు వినిపించేసరికి ఉప్పొంగిపోయాను. బయల్దేరే మార్గాలు చూశాను. గుమ్మానికి అడ్డంగా మంచం వేసుకుపడుకున్నాడు బాబాయి. మంచం కిందనుంచి దూరిపోవడానికి లేచాను. ఇంతలో పిల్లి అరుపు హెచ్చయింది.

"అర్ధరాత్రయినా యీ పిల్లులు నిద్ర పాడుచేస్తున్నాయిరా" అని అటునుంచి ఇటు తిరిగాడు బాబాయి విసుక్కుంటూ.

ఈసారి పిల్లి అరుపు గట్టిగా వినిపించింది కిటికీ పక్కగా. బాబాయి లేస్తాడేమోనని భయపడ్డాను.

'ఇష్!' అని తలుపు చప్పుడు చేశాడు బాబాయి.

తుళ్ళిపడ్డాను. కాస్సేపు మంచమ్మీదే కూర్చుండి పోయాను. రజీ అరవడం మానలేదు. రెండు పిల్లులు దెబ్బలాడుకుంటున్నట్టు కిర్‌కిర్‌మని చుట్టుకుపోతూ అరుస్తున్నాడు. మధ్యలో మామూలుగా అరుస్తున్నాడు. ఇలా రకరకాలుగా మొదలెట్టాడు.

'ఇదెక్కడిపిల్లిరా? దీని దుంపతెగ' అని లేచి కూచున్నాడు బాబాయి.

పిల్లి అరుపు వినగానే రోడ్డుమీది రెండుమూడు కుక్కలు మా కిటికీ వేపుకి వచ్చేశాయి. అరుపులంకించుకున్నాయి. 'చచ్చానురా భగవంతుడా అనుకున్నాను. రజీ అంతటితో పిల్లి అరుపుమాని కుక్క అరుపు లంకించుకున్నాడు.

అడవికుక్కలా మొరసారించి భోరున రాగాలు తీస్తున్నాడు. రోడ్డంతా గందరగోళమయిపోతోంది. కానీ ఆగలేదు వాడు. ఆ అరుపులకి భయపడి ఎక్కడి కుక్కలు అక్కడ తోకముడుచుకు పారిపోయాయి. మళ్ళీ పిల్లి అరుపులు ప్రారంభించాడు రజీ.

ఇక నిద్దరపాడవడంతో లేచాడు బాబాయి. నేను భయపడిపోయాను ఏం చేస్తాడోనని. తలుపు తీసి బయటికి వచ్చాడు. నేను వెనకనే నడిచాను. అరుపు ఆపమని రజీకి సంజ్ఞ చేద్దామనుకున్నాను. కాని సాధ్యం కాలేదు. పిల్లి అరుపు ఆగలేదు.

మెల్లిగా తలుపు తీసి కర్రతిప్పి విసిరాడు బాబాయి.

'ఈ దెబ్బతో పిల్లి చస్తుందిలే' అన్నాడు.

అంత రాత్రిలోనూ 'కుయ్యో ' అన్న అరుపు వినిపించింది.

'ఎంత పనిచేశావ్ బాబాయి ' అన్నాను రజీకి దెబ్బతగిలిందనే బాధతో.

'పిల్లి కుయ్యో అంటుందిరా?' అన్నాడు నిద్రమత్తుతో.

'కుయ్యో అనలేదులే. గిన్నెక్రింద పడిన చప్పుడది ' అన్నాను.

'సరేలే. లోపలికి పద' ఇద్దరం లోపోలకి వచ్చాం.

మళ్ళీ పిల్లి అరుపు వినిపిస్తుందేమోనని చెవులు రిక్కించుకు విన్నాను. మరి వినిపించలేదు.

మర్నాడు లేచేసరికి చాలా పొద్దెక్కింది. రాత్రి చాలా వరకూ మేలుకోవడం వల్ల బద్ధకంగా వుంది. బడికి వెళ్ళాలనిపించలేదు. కానీ రజీ విషయం స్కూల్లో అందరికీ చెప్పాలి. వాళ్ళంతా నిన్న రా,జూ పరివారం ఆట ఆడారో లేదో కనుక్కోవాలి అనుకున్నాను. అనుకుని లేచాను. గంటముందుగానే బడికి వచ్చేశాను.

దూరంగా నన్ను చూస్తూనే కిష్టుడూ, రాజిగాడు. మురళి, కళ్యాణం అంతా చుట్టుముట్టారు. 'ఏరా ఆట దొంగా? నిన్న ఎగ్గొట్టావ్?'

నేను వీరుడిలాగ పోజు పెట్టి "నిన్న తొందర పనిమీద వెళ్ళాల్సి వచ్చిందిలే అంచేత రావడానికి తీరిక లేకపోయింది" అన్నాను.

"రాజు వేషం వెయ్యడానికే తీరికలేకపోయిందిరా" అన్నాడు మా అందర్లోకీ చిన్నవాడు కన్న.

"ఎవడిక్కావాలొయ్ రాజు వేషం? అంతకన్నా గొప్ప మనిషిని చూశాను తెల్సా?"

అందరి ముఖాలు తెల్లబడ్డాయి.

"ఎవడ్రావాడు?" అంటూ అందరూ చుట్టూ కూచున్నారు.

అక్కణ్ణుంచి ఉన్నవీ లేనివి కలిపి కోతలు ప్రారంభించాను.

"నిన్నపొద్దుట ఆటకి వస్తుంటే అతను కలిశాడురా. నాతో స్నేహం చేస్తావా అని అడిగాడు. నేను మొదటొప్పుకోలేదు. నాకు రెండు గాజుగోళీలిస్తానన్నాడు నెమలికన్ను ఇస్తానన్నాడు, వద్దన్నాను."

"నేనయితే పుచ్చుకునే వాణ్ణి. నెమిలిపింఛం ఎలా వుందిరా? అన్నాడు రాజిగాడు మురిసిపోతూ.

"అచ్చు కృష్ణుడి తలలో నెమలిపింఛంలా అంతంత కన్నులతో వుందిరా. అయినా వద్దని కసిరేశానా? ఇంకాస్నేహం చెయ్యమని బ్రతిమాలాడు. చివరికి ఒప్పుకున్నాను. ఒప్పుకోగానే పొంగిపోయి ఒక వస్తువులోపల వుంచితే రెండింతలు, మూడింతలూ చేసే రహస్య బిలం, డబ్బు దాచుకునే గుహలూ, ఎక్కడా గాలివెయ్యని చోటులూ చూపిస్తానన్నాడు."

"అబ్బా!"

"మరేమిటనుకున్నావ్? మళ్ళీ చూడటానికి చిన్న వాడిలా కనిపిస్తాడు. మెదడునిండా తెలివే. రాత్రివేళ తిరగడమంటే అతనికి భయంలేదట. దెయ్యాలంటే అతనికి నిర్లక్ష్యమట. వాటితో అప్పుడప్పుడూ మాట్లాడుతుంటాట్ట రెండు కామినీ భూతాల్ని అతనుపట్టి బంధించాడుట. అవి తనకి కొన్ని మంత్రాలు కూడా నేర్పేయన్నాడు. అతని పేరేమిటో తెలుసురా? ఏమిటి చెప్మా? మరిచిపోయాను.. ఆ అదీ రజీ అతని పేరు ఎలావుంది ?బాగులేదూ?"

అందరి మొహాలూ తెల్లబడిపోయాయి. నా మాటలువిన్నకొద్దీ వణికిపోయారు. 'మాంత్రికుడు కాబోలురా!' అన్నాడు మురళి వణుకుతూ.

"పేరు కూడా అలాగే వుంది" అన్నాడు కళ్యాణం.

"మనల్నందర్నీ స్నేహం చేసుకుంటానన్నాడు. ఆ గుహనీ, రహస్యపు బిలాన్నీ చూపుతాడట" అన్నాను.

"బాబోయ్ మేం అక్కడికి చస్తే రాము. అతనితో స్నేహం చస్తే చెయ్యం" అన్నారు అంతా ఏకగ్రీవంగా.

నా మనస్సు కలుక్కుమంది. మరి ఎక్కువ కోతలు కోసెయ్యడం వల్ల యీ నష్టమంతా వచ్చిందనిపించింది. అంచేత వెంటనే నవ్వేస్తూ "ఓరి దద్దమ్మల్లారా మిమ్మల్ని భయపెట్టడానికి అన్నానంతే. దెయ్యం మాట వుత్త అబద్ధం."

అంతా నా ముఖంలోకి చూసారు ఆశ్చర్యంతో.

"నిజం"

"కావలిస్తే చూడండి. పలకని తొక్కి ప్రమాణం చేస్తాను. సరస్వతి సాక్షిగా" అలాగే చేశాను.

అప్పటికి కాస్త నమ్మకం చిక్కింది వాళ్ళకి.

'ఒరే ఆగండిరా, తులసి చెట్టుమీద ఉమ్ము వేస్తావా?' అనడిగాడు కళ్యాణం.

నాకు కాస్త భయంవేసింది. ఇది చెయ్యటానికి కాని దెయ్యాల విషయం నిజంగా అబద్ధమేగా. అంచేత ఒప్పుకున్నాను. ఊరిచివర తులసిచెట్టు దగ్గరికి వచ్చాం. నేను కళ్ళు మూసుకుని "నేను చెప్పింది అబద్ధమయితే నా తల వెయ్యి చెక్కలయిపోవుగాక" అని ఉమ్మి వేశాను. నిజంగా ఏమీ కాలేదు.

"సరే. నమ్మేశాముర" అన్నారు అంతా.

"సాయంకాలం అతణ్ణి మీకు చూపిస్తాను" అన్నాను.

బడి విడిచి పెట్టగానే పలకా పుస్తకాలూ యింట్లో పారేసి అంతా మైదానం మీదకి వచ్చేశాం. చుట్టూ చూశాను నేను. కాని ఎక్కడా రజీ కనిపించలేదు. చీకటిపడేవరకూ కూర్చున్నా కనిపించలేదు. నాకు భలే విచారమేసింది.

ఇంతలో మా కిష్టుడు లేచి అందరితో గట్టిగా అన్నాడు.

"ఒరేయ్ ఎవడో మాంత్రికుడు గోపుని మోసం చేశాడు. పదండి యింటికి పోదాం. ఇకవాడు వచ్చేదేవిటి?" అన్నాడు.

తర్వాత వీరాధి వీరుడులాగా నా వేపు చూస్తూ "ఆ మాంత్రికుడి స్నేహం వదిలేవరకూ నిన్ను మా గ్యాంగులో తిరగనివ్వం" అన్నాడు.

అంతా ఒప్పుకున్నారు. నన్నక్కడే వదిలేసి అంతా వెళ్ళిపోయారు.

నేను మరి కాస్సేపు అక్కడే కూర్చుని ఎంతకీ రజీ రాకపోయేసరికి ఏడుపు మొహంతో యింటికి వచ్చేశాను.

4

ఈ రోజంతా నా మనసు మనసులో లేదు. పడుకున్నా నిద్దర రాలేదు. రజీ గురించే ఆలోచిస్తున్నాను.

"దెయ్యాలున్నాయని నీకు నమ్మకముందా బాబాయ్" అన్నాను.

"ఏం?"

"అబ్బే ఏమీలేదు.

"దెయ్యాలేం చేస్తాయోయ్ వెధవ దెయ్యాలు. ఓసారి అలాగే నేను మిలటరీనుంచి వస్తున్నాను యింటికి. ఇల్లు విడిచిపోయి ఎన్నాళ్ళో అయిందేమో మాంఛి ఆతృతగా వుందిలే మీ పిన్నిని చూడాలని. అయితే అర్ధరాత్రిలో నడిచి రావడం యింకోడయితే చెయ్యలేకపోయేవాడే. కానీ నేను ధైర్యం చేశాను. అడవి అంతా చీకటిగా వుంది. అంతరాత్రిలో అడివిలో వెలుగు కనిపిస్తే ఆశ్చర్యం వెయ్యదూ? నేను భయపడిపోయాను. అలాగే వణికిపోతూ వెలుగు చూస్తూ నిలబడ్డాను. ఒరే గోపూ, నువ్వు చెపితే నమ్మవు. ఆ వెలుగు మెల్లిమెల్లిగా నడిచిందిరా. మెల్లిగా వచ్చి నా పక్కనుంచి వెళ్ళింది. ఏదో పెద్దగాలి నా వేపుకి వీచినట్టయింది. వళ్ళు నీరయిపోయింది. శరీరం బిగుసుకుపోయింది. ఓ గుడ్లగూబ కేరుమని అరిచింది. నక్క మొర్రో అంది. గాలి 'రయ్యి' మని వీచింది. నా కాలి కింద ఎండుపుల్ల పుటుక్కుమంది.

గుండెకొట్టుకోవడం వినిపించింది. చెట్టుకొమ్మ భుజానికి రాసుకుంది. కాలు వణికింది. చూస్తున్న కొద్దీ కళ్ళు బైర్లు కమ్మాయి. ఆ వెలుగు పెద్ద మోతతో నా చుట్టూ తిరగడం ప్రారంభించింది. కీచురాళ్ళు ఒకటే అరుస్తున్నాయి. ముఖం తిరిగి నేలమీద పడిపోయాను" అని లేచి చుట్ట వెలిగించాడు బాబాయి.

అదంతా వింటూనే మంచం మీద పిడచకట్టుకుపోయాను నేను. మనిషంతా వణికిపోతున్నాను. ముచ్చెమటలు పోశాయి. గొంతు తడి ఆరిపోయింది. నోరు వెళ్ళబెట్టి మోకాళ్ళమీద తల ఆనించి దగ్గరగా ముడుచుకు కూచున్నాను.

"మెలుకువ వచ్చిందిరా అబ్బాయ్ కళ్ళు విప్పేసరికి ఆ వెలుగు నేలమీద పరుచుకున్నట్టు కనిపించింది. ఇంతసేపూ దెయ్యం నన్నేమీ చెయ్యలేదేమా అనిపించింది. అయినా ఎదుట నేనుండగా అలా పడుకుంటుందా దెయ్యం? వెంటనే అనుమానం కలిగింది. దగ్గరికి వెళ్ళిచూశాను. చూస్తే ఏం కనిపించిందనుకున్నావ్?"

"ఏమిటీ?" ఆగి ఆగి అడిగాను.

"తీరా చూస్తే మిణుగురు పురుగుల గుంపురా అది" అని యిల్లంతా ప్రతిధ్వనించేట్టు నవ్వాడు. నేను తుళ్ళిపడ్డాను ఆ నవ్వుకి. నాకూ నవ్వొచ్చింది, కథ వింటూంటే.

"అప్పట్నుంచీ దెయ్యాలంటే భయంలేదు. ఇక మీదట చచ్చినా భయపడను" అన్నాడు నవ్వుతూనే.

ఇంతలో కిటికీ దగ్గర పిల్లి అరుపు వినిపించింది. నాకు ఎక్కడ లేని ధైర్యమూ వచ్చేసింది.

"మళ్ళీ వచ్చిందిరా వెధవపిల్లి" అని లేవబోయాడు.

"నువ్వూరుకో బాబాయి. నేను తరిమేస్తాను" అన్నాను.

"నువ్వుండరా, మరెప్పుడూ యిటూవేపు రాకుండా దానిపని పట్టేస్తాను" అని కర్ర తీసుకు లేచాడు. నేను యీసారి మరీ భయపడిపోయాను. అసలు రహస్యం చెప్పేద్దామనుకున్నాను. కాని నోరాడలేదు.

దీపం పట్టుకుని తలుపు తెరుచుకు బయటపడ్డాడో లేదో "అమ్మో" అని కేకేసి దభిమని నేలమీద పడిపోయాడు.

నాకు నవనాడులూ క్రుంగిపోయాయి. ఈసారి నిజంగా పిల్లి వచ్చిందేమోననుకున్నాను. తీరా చూస్తే బాబాయి చేతిలో లైటు కూడా ఆరిపోయింది.

"ఏమిటి బాబాయి?" అన్నాను.

"ఏదో అడవి మృగంలా వుందిరా, మొహమ్మీద కొట్టిపారిపోయింది" అన్నాడు ఏడుపు స్వరంతో.

రజీ కొట్టి పారిపోయాడేమో? కానీ అడవి మృగంలా కొట్టిపారిపోగలడా?

"గట్టిగా దెబ్బతగిలిందేవిటి బాబాయ్?"

"గట్టిగా అంటావేమిటిరా నుదురు విడిపోతేనూ. కావలిస్తే చూడు" అని నుదురు చూపాడు.

చీకట్లో చేత్తో తడిమాను. తడిగా చిక్కటి ద్రవం తగిలింది.

"రక్తం కారుతోంది."

"ఏదీ దీపం వెలిగించు" అని బొడ్లో అగ్గిపెట్టె తీసి యిచ్చాడు. నేను వెలిగించాను. నిజంగానే అతని నుదుటిమీద చర్మం పిగిలి గాయమయ్యింది.

"ఏదో గట్టివస్తువు తగిలిందిరా" అన్నాడూ.

చుట్టూ వెదికాను. దూరంగా గుమ్మం దగ్గర చిన్న జామకాయ కనిపించింది. దాన్ని చేత్తో అటూ యిటూ చూసి తలెత్తాడు బాబాయి. ఎదురుగ్గా చీకట్లో ఊగుతోంది జామచెట్టు. దాని మొదట్లో ఏదో నీడ లీలగా కనిపిస్తోంది గుడ్డి వెలుగులో.

"అదిగో మృగం" అన్నాడూ బాబాయి.

నా పై ప్రాణాలు పైకిపోయాయి. అటువేపు చూశాను. ఏదో అక్కడ వుంది.

"నేనిక్కడే వుంటాను. నువ్వెళ్ళి చుట్టుప్రక్కల వాళ్ళనిద్దర్ని పిలుచుకురా" అన్నాడు కూచున్న చోటు నుంచి లేవకుండానే. అతనికాలు కూడా బెణికినట్టుంది.

నేనా మృగం వేపు చూస్తూనే బితుకు బితుకులాడుతూ అందరికీ చెప్పేశాను. అక్కడితో కర్రలూ, గునపాలూ పట్టుకుని మందలా వచ్చేశారు అంతాను.

బాబాయి యింకా మూలుగుతూనే వున్నాడు. నన్ను చూడగానే "ఒరేవ్ దీపంకూడా ఆర్పేసిందిరా మృగం. అదిగో జామకాయ" అన్నాడు ఏడుస్తూ. అతనికీ ధైర్యం పోయింది.

"బహుశా దెయ్యమయి వుంటుంది బాబాయ్."

అతనికి మరిక ప్రాణంలేదు. వణికిపోతున్నాడు. అంతలో ఆ దెయ్యం జామచెట్టెక్కిపోయింది. అందరూ పోగయారు. కానీ ఎవరికీ ముందుకెళ్ళడానికి ధైర్యం చిక్కలేదు. చివరికి అందరూ కూడబలుక్కుని కొరివి వెలిగించారు. అంతా ఆయుధాల్ని పట్టుకుని మెల్లగా ముందుకు నడిచారు. నేను అక్కడే నిలబడి చూస్తున్నాను ఏం జరుగుతుందా అని. జామ చెట్టుకి రెండడుగుల దూరంలోకి రాగానే, చెట్టుమీంచి వికృతమయిన ఓ అరుపు వినిపించడంతో అందరూ కెవ్వున కేకవేసి కూలబడిపోయారు. కళ్ళు మూసుకుని క్షణకాలం ఉండిపోయారు. నేనూ స్తంభాన్ని కావలించుకుని గట్టిగా కళ్ళుమూసుకున్నాను.

ఇంతలో ఎవరో నన్ను చెయ్యిపట్టుకుని లాక్కుపోతున్నారు. గట్టిగా కేక వెయ్యాలనుకున్నాను, కాని సాధ్యం కాలేదు. కళ్ళు కూడా విప్పి తిన్నగా చూడలేదు. పరిగెత్తాను వూరి చివరివరకూ. అక్కడ ఆగాను. మెల్లిగా ఊపిరి పీల్చుకుని ఎదుటనున్న మనిషిని కళ్ళు విప్పి చూసాను.

చూస్తూనే అరిచాను.

"నువ్వా రజీ."

5

"అవును నేనే" అన్నాడు వాడు నవ్వుతూ.

"అక్కడికెలా వచ్చావ్? దెయ్యం ఏమిటీ?"

"దెయ్యంలేదూ, ఏదీ లేదు. నేనే గమ్మత్తు చేసాను" వీరుడిలా అన్నాడు చెమట పట్టిన నుదురుని చొక్కాతో తుడుచుకుంటూ.

"ఇదంతా ఏమిటి? మొదట్నుంచీ చెప్పు?"

ఇద్దరం అలసిపోయి వున్నాం. గుక్కతిరగడం లేదు. అలా రాయిమీద కూర్చున్నాం.

ఆరంభించాడు "మొదట యిది చెప్పు నిన్న కుక్క అరుపు ఎలా అరిచాను?"

"చాలా బావుంది."

"నేనూ అదే అనుకున్నానులే అదే మొదటి అరవడం. భలే బాగా వచ్చింది. అప్పుడే యిద్దరు ముగ్గురుకి కుక్క అరుపు నేర్పేశాను" అని చెప్పాడు ఆనందంగా. తర్వాత బింకంగా నావేపు తిరిగి "పిల్లి అరుపు అంతసేపు అరిచినా బయటికి రారేం? ఇంటి పిల్లి అరుపు, గండుపిల్లి అరుపు, అడవిపిల్లి అరుపు, పిల్లి ఏడుపు రెండు పిల్లుల దెబ్బలాట యిన్ని అరిచినా వచ్చారు కాదు. చివరికి నాకు విసుగేసింది" అన్నాడు.

"అన్ని అరుపులు నీకెవరు నేర్పారు" అన్నాను ఆశ్చర్యపోతూ.

"ఒక సాధువు నేర్పాడులే. రెండు గోనెలు, కుట్టుకునే సూదులూ, పాత చెప్పులజత, కొబ్బరి చిప్పలూ యిచ్చి నేర్చుకున్నాను. నీకూ నేర్పేదా?" అన్నాడు ఉత్సాహంగా.

వాణ్ణి చూస్తూంటే ఆశ్చర్యం వేసింది నాకు. "అలాగే నేర్పిద్దువుగానిలే. మరినిన్న బాబాయి విసిరిన కర్ర నీకు తగలలేదూ?"

"ఎందుకు తగల్లేదు? కాలికి తగిలింది. అప్పుడు ప్రాణం పోయినట్టనిపించిందిలే. ఇప్పుడు బాగానే వుంది. మట్టీ, సున్నం కలిపి కట్టేశాను. సముద్రం నీళ్ళలో యీతకొట్టిన తర్వాత. అలాచేస్తే ఎలాంటి దెబ్బయినా పోతుందని నాకొకడు చెప్పాడు. ఇదిగో చూడు" అని కాలికి కట్టుకున్న కట్టు చూపించాడు.

"సరే. ఇంక నా వస్తువుల్ని చూపిస్తావా?"

"పద" అని లేచాడు రజీ.

అప్పటికి పన్నెండయింది సరిగ్గా.

"నీ పూర్తి పేరేమిటి?" దారిలో అడిగాను.

"పూర్తిపేరు అదేదో ఉందిలే రజనీకాంత్ అని. ఛస్. వెధవపేరు. అలాంటి పేర్లు హిందీ మాష్టర్లకే వుంటాయిట మా పెదనాన్న అనేవాడు. నాకు హిందీ మాస్టరవడం యిష్టంలేదు. మాష్టరుగా వుంటే పిల్లలంతా ఏడిపిస్తారు. అంచేత నాకు రజనీకాంత్ అని పిలిపించుకోవడం యిష్టంలేదు."

"మరి?"

"రజని అంటేచాలు. నన్ను బాగా తెల్సినవాళ్ళంతా 'రజీ' అంటారు. నువ్వలా పిలు. మరి నీపేరు?"

చెప్పాను.

"నువ్వేమిటి చదువుకున్నావ్?" అనడిగాను మళ్ళీ.

"చదువు మానేశాను" అన్నాను నిర్లక్ష్యంగా.

నేను ఆశ్చర్యపోయాను. "అదేం?"

"ఏమీ లేదు. నాకిష్టమ్మేదు. ఓసారి మాష్టరు నన్ను కొట్టాడు. నేనతన్ని కొట్టాను. పెద్ద తగువయింది. నన్ను బడిలోంచి తీసేస్తామని బెదిరించారు. నేనే బడికి వెళ్ళడం మానేశాను అప్పట్నించీను" నవ్వాడు.

"మరి మీ బామ్మ ఊరుకుందా?"

"మొదట్లో తిట్టింది. తర్వాత కొట్టింది. కొన్నాళ్ళు నేను బడికి వెళ్తున్నాననే అనుకుంది. తర్వాత నిజం తెలిసాక కూడా ఏమీ అనలేదు. నేనంటే బామ్మకి భలే యిష్టంలే"

నేను నిర్ఘాంతపోయాను. "మరి రోజంతా నీకెలా గడుస్తుంది?"

"సాయిబు కొట్లో టోపీలు కుడతాను కొంతసేపు. రోజుకో బేడ యిస్తాడు. తర్వాత యిప్పుడు మనం వెళ్తున చోటుకి వచ్చేస్తాను. ఇక రోజంతా అక్కడే. రాత్రి భోజనం చేశాక మళ్ళీ యిక్కడికే వచ్చేస్తాను. సరదాగా గడుస్తుందిలే" అన్నాడు.

నాకు ఉత్సాహం కలిగింది వింటూంటే, "నాకూ బడి లేకపోతే ఎంత బావుణ్ణు?" అనుకున్నాను.

"నీకు చుట్టలు కాల్చే అలవాటుందా?" అన్నాడు రజీ, జేబులోంచి చుట్టలు తీస్తూ.

"ఓ" అన్నాను. అదొక్కపనీ అతనితోపాటు నేనూ చెయ్యగల్గుతున్నందుక్కు సంతోషిస్తూ.

జేబులోంచి పొగాగు తీసి వాడికి చూపాను. దాన్ని చేతిలోకి తీసుకు చూశాడు. కొరికాడు. చూశాడు. తర్వాత ఉమ్మేశాడు.

"తూ.. యిదేం పొగాకు? నీ మొహంలా వుంది. యీ చుట్టల్ని చూడు. ఎంత మంచి పొగాకు చుట్టానో?"

చుట్టకాల్చాను. మంచిగా వుంది.

"బావుంది" అతనిలా తలాడించాను.

ఇంతలో రజీ దూరంగా చెయ్యి చూపిస్తూ అరిచాడు "అదిగో మనం వెళ్ళాల్సిన స్థలం వచ్చేసింది."

(కొనసాగింపు వచ్చే నెలలో)

Post your comments